

[Glensgård.]

om. Økonomiministeren ved udmærket godt, at fremskridtspartiet ikke medvirkede til det lovformynderi — eller lovgiveri, vil jeg hellere kalde det — i det weekendarbejde, der var omkring overenskomstforhandlingerne. Derfor synes jeg nok, det er lidt mærkværdigt, at økonomiministeren nu siger, at det eneste, fremskridtspartiet ville, det var at have en lønpause. Nej, vi ville have en pause for erhvervslivet. Vi ville have en pause, således at regeringen og folkettingen ikke længere skal gribe ind i de forhold, som er så vigtige for erhvervslivet. Det kan ikke bære flere lovforslag og flere love, det kan ikke bære at få dem lagt på sine skuldre. Vi må stoppe denne hetz mod erhvervslivet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det politisk-økonomiske udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. [af Henning Philipsen m. fl.].

(Andre selvst. forslag nr. XVI. Fremsat 20/2 1975).

Forslaget sattes til forhandling.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Det foreliggende forslag falder i 2 punkter. Det første det lyder: „Arbejdsformidlingen overgår til fagbevægelsen.“ Det synes jo at være en ganske enkel problemstilling, for ikke at sige en forenklet problemstilling. De lokale fagforeninger skal efter forslaget helt eller delvis overtage formidlingen, dvs. det, man betegner som den egentlige formidling, hvad det så er for noget. Samtidig skal de offentlige arbejdsformidlingskontorer, så

vidt jeg kan forstå, bevares til den øvrige formidling og som en slags ekspertkonsulenter for fagforeningerne. Det forekommer i alle tilfælde mig så temmelig kompliceret.

På ét punkt er jeg enig med forslagsstillerne, nemlig at arbejdsformidlingen ikke bør føres tilbage til den tilstand, der eksisterede, før loven af 1968 trådte i kraft.

Spørgsmålet om arbejdsformidlingens placering har jo i de senere år været genstand for adskillige drøftelser her i folkettingen. Jeg skal derfor berøre nogle af de vigtigste spørgsmål.

Må jeg først sige, at loven fra 1968 var som bekendt udarbejdet på grundlag af en enstemmig indstilling fra et udvalg, hvor fagbevægelsen og arbejdsløshedskasserne var med. Efter lovens gennemførelse og ikke mindst i de senere år har man så måttet opbygge den offentlige arbejdsformidling til at overtage alle formidlingsopgaverne, og samtidig hermed — det vil jeg gerne understrege — har arbejdsformidlingskontorerne og arbejdsmarkedsnævnene måttet løse en lang række vigtige samfundsopgaver.

Jeg vil også gerne understrege, at udbygningen af den offentlige arbejdsformidling er sket i en periode, hvor alle offentlige virksomheder har været tvunget til den strengeste økonomi med hensyn til såvel arbejdskraft som udgifter, hvilket naturligvis har vanskeliggjort opbygningen og tilrettelæggelsen af det nye system. Når man tager dette i betragtning, synes jeg, at arbejdsformidlingen i rimelig grad har levet op til forventningerne. Mange af de angreb, der har været på formidlingen, er, så vidt jeg kan se, baseret på en helt overdimensioneret omtale af enkelttilfælde.

Som jeg nævnte før, er forholdet det, at arbejdsformidlingen varetager en lang række samfundsmæssigt betydningsfulde funktioner. De kan ikke undværes, og det ville være u hensigtsmæssigt, om fagbevægelsen skulle overtage ansvaret for alle disse funktioner, og jeg tror ærlig talt også, fagbevægelsen ville betænke sig mere end én gang på at overtage disse ret belastende opgaver, selv med støtte af juridisk og social ekspertbestand, som det fremhæves i forslaget.

Jeg mener altså ikke, at det foreliggende forslag til beslutning er tilstrækkelig gennemtænkt. Det er i øvrigt uforeneligt med arbejdsformidlingens samlede samfunds-